

ZÚGÁS TÁMAD

Az ötvenhét éves főmérnök és negyvenkilenc éves felesége komótosan ballag az erdőszéli földúton. Zúgás támad az égből. Mintha lángnyelvek lobbannának. Az út melletti rézsűrő fiatalos pár ugrik alá. Tétovának tűnnek.

- Merre menjünk, hogy beérkezzünk? – kérdezik.

A közeli falut értik a merre szón. Nyilvánvaló, eltévedtek az erdőben.

- Az öregedő házaspárnak rokonszenvesnek tűnt a páros. Önmaguk fiatalságára emlékezteti őket. Mikor még ők voltak ifjú szerelmesek, közvetlenül a házasságkötés előtt. Azt gondolják, a magasból idehuppant pár is egy kezdő mérnök férfi és egy őt mindenben megértő, erős érzelmi támaszt nyújtó fiatalaszony. Vőlegény és menyasszony egy boldog életpálya küszöbén. Ahogy erre gondolnak, kissé maguk elé néznek szelíd molllyal a ráncosodni kezdő arcukon. Alánéznak, le a földútra, amelyre lassúdan a rézsűrő, a magasból, pörögnek a göröngyök. Erősödik a zúgás. Mintha tengerről jönne.

Itt és most! – az ötvenhétéves főmérnök és negyvenkilencéves felesége gondolata egygyólvad a harminchárom éves férfi gondolatával. Ő is fiatal mérnöknek érzi magát, akire már felfigyeltek az idős kollégák, érzi, hogy oldalán a huszonéves, csinos és érzéki lány biztos érzelmi támaszt nyújt majd a számára, boldog és teljes családi hátteret a szakmai karrierhez. Lesz családi ház, gyermekek cseperednek benne. Lesz Audi. Enyhe pocak.

A földútra még mindig pereg a por.

Kopott madár ül a rézsű tetején, ide-oda mozgatja a farktollait, az sodorja alá. A madár egyébként nem mozdul. Mered a távolba.

- Csak menjenek tovább. Nemsokára beérkeznek – mondta az ötvenhétéves főmérnök.

A fiatalos pár megindult a megadott irányba. Miyen irányba?

Meglátják az ismeretlen házakat, meg az ismeretlen távolsági buszállomást is. Két fiatal lány jött velük szembe. Oldalt mértani élre vágott, hidegen ható vörösre festett haj. Egyenes tartással, merev felsőtesttel mozognak, szögletesen gesztikulálnak. Bal kezükben dosszié.

- A nő politikai, gazdasági emancipációját már kivívtuk. De az önazonosság és az önkifejezés nő-voltának kiküzdése még hátra van – mondja az alacsonyabbik a magasabbiknak – és valahogy szögletesen liheg. Az univerzálisnak tételezett fogalmi szemantikai bázisa nem egyetemes, hanem rejtetten elnyomó, patriarchális. Mindez annak a hímsovén buzinak, Platónnak a bűne. De most már nem hagyjuk! A szervezés már a miénk, hátra van még az alkotás birodalmának a meghódítása.

Aztán elzuhan. Annyira határozottan akarta kinyilatkoztatni a birtokolt igazságot, hogy nem vette észre a lába előtti kiálló ágat. Megbotlott benne, elterült a közömbös talajon. A föld rideg és nehéz. A dossziéból A4-es lapok szóródtak szerte. A szél már sodorja is őket oda, ahol nemrég az előző párbeszéd lezajlott. A földútra.

A páros közeledik a távolsági buszállomáshoz. A fiatal férfi már nem érzi magát annyira mérnöknek. Nem is az. Se mérnök, se fiatal. Bölcsész, állás nélkül. Sokat ír, reméli, a megbecsülés a megélhetést is magával hozza. Mint egykor a nemesség idején. A címhez kell a föld is! Véli a földúton. Úgy gondolja, lesz állás. Még nem tudja, nem lesz. A föld rideg és nehéz. Nem házasság előtt, utána van. Mielőtt leugrottak volna a lánnyal a földútra, szeretkeztek az erdőben egy magaslesen. Nem sejtették, hogy a lány ettől terhes lesz. A férfi majd arra beszéli rá, vetesse el a gyereket. Ez már másodszorra fog előfordulni a kapcsolatukban. Harmadszorra a lány nem szól a férfinak. Szül. A férfi nem vállalja a gyereket,

nem veszi feleségül a lányt. Elintézi, fogadják örökbe az újszülöttet. A csecsemőt a kórházból viszik el a nevelőszülők. A férfi soha nem látja. A lány egy életre meg fogja gyűlölni a férfit.

Most még itt baktatnak a földúton. A föld rideg és néma. A lány még nem tudja, évek múlva egy nyugdíj előtti, félszemére vak raktároshoz megy feleségül. Két gyereke születetik tőle. Aztán őt depresszióval elmegyógyintézetbe viszik. Majd külföldre távoznak a férjjel és a gyerekekkel. Nyomorognak. A nő elválík, és egy görögországi bordélyban köt ki.

De most még együtt baktat a fiatalos páros a földúton az ismeretlenbe. Alkonyodni kezd A földút és a rézsű találkozásánál eláll a zúgás. A föld rideg és néma. Lezuhan az este. Csak a furcsa madár ül még mindig a rézsű tetején. Mozgatja a farktollait. A távolba mered. A dossziéból szerteszálló lapok fennakadnak egy bokron. Kóbor kutya tűnik elő. Rámered a madárra. Majd, mint aki megrémül, megfordul, és futni kezd a falu felé. Mert ott meleg van, nyugalom és fény...